

Írta:

2012. szeptember 11. kedd, 12:20

Ha a bányabaleseteket „nagyvonalúan” nem vesszük figyelembe, akkor az utóbbi fél évszázad legnagyobb üzemi balesetének évfordulójáról emlékezhetünk meg, Pécs városában. Ugyanis 1962. szeptember 11-én, robbanás (a kép magára a veszélyre figyelmeztet, tábla formájában, ami akkoriban ilyen alakban, színben még nem létezett), már-már földrengésszerű durránás rázta meg a baranyai megyeszékhely szinte teljes területét.

A váratlan esemény a panelüzemben történt, Pécs keleti végén, a 6-os főközlekedési út mentén, kissé beljebb attól, déli irányban. A korabeli híradások nem egyeznek meg pontosan, az évtizedekkel későbbi visszaemlékezésekkel, de annyi bizonyos, elképesztő erejű volt a gázrobbanás.

A rendkívüli csapás időpontját egészen pontosan tudhatjuk. Hiszen 16 óra 5 perccel mutattak az órák, amikor a panelüzem gyártócsarnoka környékén elszabadultak az elemi erők. Ekkor, a panelgyártáshoz használt salak – az akkori erőmű egyik mellékterméke – mozdult meg. De olyan erővel, ami eredetileg fel sem fogható módon dördült, terjedt el, több ezer köbméter salakot „áthelyezve”.

A kitörés közvetlen közelében tartózkodók közül nyolc személyt életveszélyes, illetve súlyos égési sérülésekkel, a pécsi bőrklinikára szállítottak. Sokkal több olyan sebesült volt, akinek az állapota nem számított kiemelten veszélyesnek, mégis orvosi ellátásra szorultak. Azok

Írta:

2012. szeptember 11. kedd, 12:20

számát, akik hasonlóan jártak, összesen 31-re teszik. (Bár a tudósításokból nem derült ki, ebbe bele kell-e érteni a legveszélyesebb állapotba kerülteket, vagy sem?)

A korabeli termelésirányítók a tragédia után rögtönzött névsorolvasást tartottak. Azt szerették volna megtudni, kiket lehet még keresni a munkatársak közül, a romok, üzemcsarnok összedőlt falai alatt. De megállapították, mindenkiről tudnak valamit. Kiről rosszabbak voltak a hírek, kiről jobbak, ám eltűnt személy nem akadt.

A tűzoltók is a helyszínre érkeztek, majd megkezdték a keletkezett tüzek oltását. Eközben belefogtak a történések okainak kivizsgálásába is.

Egy nappal a drámai események után, a szakértők egyrészt értetlenül álltak a dolgok előtt, másrészt viszont gázkitörésről lehetett hallani. Addigra két halotról is szóltak a hírforrások. Ennek ellenére, túlságosan bőven nem tájékoztatták az érdeklődőket, a korabeli hírcsatornák.

Érdekes – netán cseppet sem izgalmas módon – néhány nap elteltével, a korszak napilapjában, a halálozási rovatban, a panelüzem egyik dolgozójának elhunytá okán jelent meg gyászkeres hirdetés. Később ez megisméltődött, természetesen más névvel. Ilyen alapon, összesen négy elhunytáról lehet tudni, sejteni. (Neveket kegyeleti, illetve bizonytalansági okokból itt, most nem közlünk.)

Akár gőzkitörésnek is nevezhetnénk

Sok-sok évtized elteltével lebbent fel félig-meddig a fátyol, a korábbi eseménysorról. Egyes visszaemlékezések alapján az valószínűsíthető, miszerint a salakdomb, öngyulladás miatt már évekkel ezelőtt izzásba jött. A tragédia előtt néhány héttel, az uránosok próbafúrást végeztek a helyszínen. A fúrófej hűtéséhez vizet használtak, ami felgyülemlett, majd vízgőzzé változott. A belső nyomás megnőtt, a salakdomb az égés hatására kisebb lett, összeomlott, a gőz pedig „kipukkant”, mivel a lefedő pernyeréteg megcsúszott. Az egész egy vulkánkitörésre, illetve egy atombomba gombafelhőjére is hasonlított. Legalábbis az elmondások alapján.